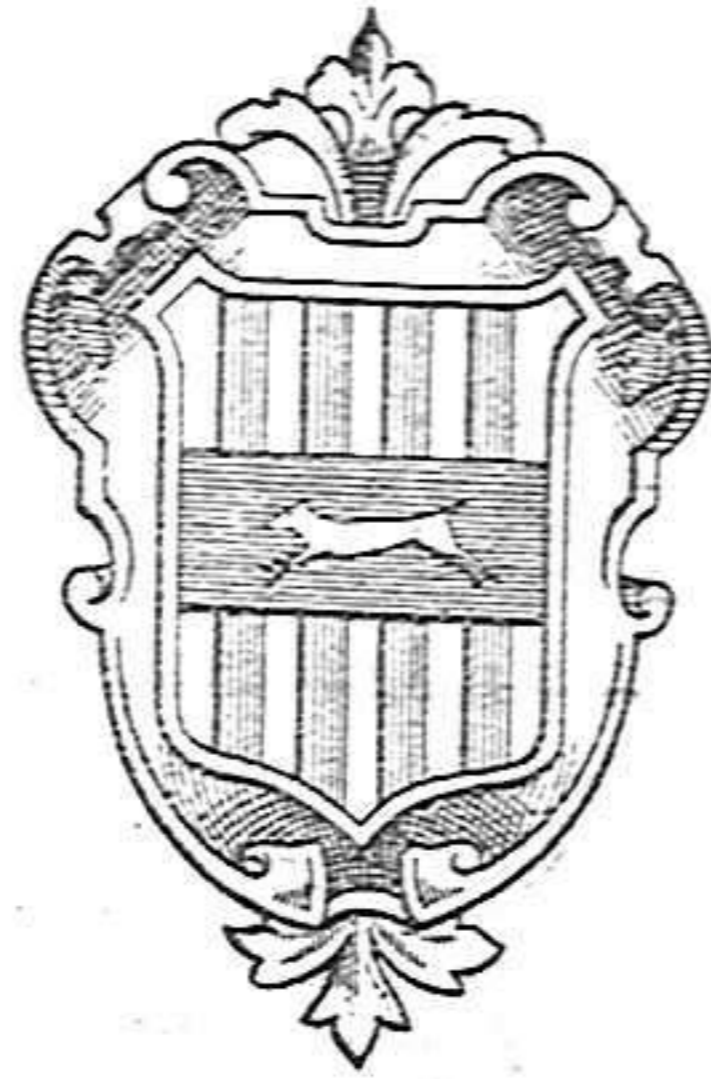

La Veu d'Inca

REDACCIO I ADMINISTRACIO
Murta, 5.—INCA.

Any II

SETMANARI POPULAR
INCA 26 DE FEBRER DE 1916

Núm. 61

PAGAMENT A LA BASTRETA
Un trimestre Una pesseta

EL CACIQUISME

El cacic és un home que de fet té el poder en ses mans sens assumir la responsabilitat del qui governa. És una mena de poder misteriós que té en ses mans de manera secreta els fils i les palanques de tota la maquinaria governamental.

Ell no és governador, però fa ballar els governadors; ell no és jutge, però mana els jutges; ell no és alcalde però juga amb els alcaldes.

Legalment l'Estat delega son poder executiu en un home anomenat governador i son poder legislatiu en uns homes anomenats magistrats; mes tot això és aparent on domina el caciquisme furiós; qui de fet reb del centre tot poder és el cacic i els demés li serveixen de criats.

El cacic aquest se tracta tu a tu amb els ministres i de vegades pot més que ells.

El caciquisme ha estat una necessitat del centralisme, perquè volguer governar un país del centre estant sense conèixer el modo d'ésser de les comarques és impossible; tampoc és possible aquest coneixement als empleats que van de pas enviats pels govens que avui són a Barcelona i demà a Terol; faltava, doncs, un intermediari entre la roda Central i les perifèriques, i aquest era el cacic, que tenia les espalles guardades pel goven i que podia fer i desfer a son gust.

L'aquest cacic gros, home generalment del país, no li convenia l'exercici dels càrrecs públics perquè sens ells tenia el mateix poder i molta menys responsabilitat davant la pública opinió, la qual cosa li permetia de perdurar en el càrrec i arribar a ser en son ofici un home insubstituible.

Mes àbhuc sens existir aquest poder misteriós nomenat cacic, el poder que exerceix l'Estat centralista per medi de sos empleats legals, porta quasi, necessàriament el caciquisme. Aquests homes enviats pel Govern a les províncies acaben per ser verdaers cacics, perquè encara que assumeixen la responsabilitat de son càrrec no més ho fan d'una manera incompleta, Són gent que avui vénen i demà se'n van, i quan la opinió pública els acusa, amb un trasllado tot està arreglat

Són també quasi irresponsables com els cacics.

Al purificar-se el sufragi universal a Catalunya se va donar el primer cop al caciquisme, puix se li va treure el principal dels serveis que'l cacic feia a l'Estat central, que era arregla-li i conjuminar-li una apariència d'eleccions.

Mes aquest altre caciquisme exercit pels funcinaris del Goven, que amb un trasllado troben el perdó de tets els seus pecats, sols podrà derrelar-se amb l'autonomia regional que'ns porti a que'ls càrrecs públics siguin exercits per gent del país que sentin tot el pes de la responsabilitat de son lloc.

Aiguns confonen el caciquisme amb altres abusos que no tenen amb el caciquisme res que veure.

No és caciquisme la influencia que exerceix un home per son valer o son talent o sa posició social en una comarca. Aquesta és una influencia llegítima i natural que no's pot titllar de caciquisme. Adhuc si n'abusa podrà ser un dèspota, mes no un cacic. Serà un mal aquest abús, clar està, però el tal subjecte no tardarà en trobar en el pecat la penitencia perquè demà la opinió pública li negarà el favor que avui li dona.

Els cacics antics, no donant-se per vençuts, califiquen de caciquisme la influencia adquirida pels homes de la política nova catalana i diuen: ¿Què s'ha guanyat? Substituir un caciquisme per un altre.

No; són cacics no més els que tenen son poder delegat de l'Estat central sense la responsabilitat del càrrec, i tots aquests homes tenen la influencia que'l vot públic els ha donat i que'l vot públic demà els pot prendre.

Aquests no són cacics; si abusen de sa situació sols podrà titllar-se'ls de dèspotas d'orgullosos però no de cacics.

Sa responsabilitat davant la pública opinió és completa; una sola votació pot en sorrar-los per sempre.

Aprofitant l'horror que la paraula cacic encara inspira als pobles, els ex-cacics tenen gran empenyo en fer passar per caciquisme els defectes que puguin esdevenir de tot nou ordre de coses, i convé per part del poble no confondre les paraules.

Ont hi haurà homes sempre hi haurà abusos; qui exercirà el poder sempre tindrà la

temptació d'abusar-ne i moltes vegades hi caurà; els mals de Catalunya no han de quedar tots gorits amb el catalanisme o amb la solidaritat ni tan sols amb l'autonomia, perquè çò que s'ha desarrenglat amb quatre centuries no's tornarà a arreglar amb vint anys; però les injustícies, les immoralitats, les trampes, les mentides del caciquisme, estem en camí d'arrencar-les i havem de tenir el peu a sobre dels cacics fins que estem bens segurs de que ja no s'rollen, de que no donen senyals de vida.

JAUME RAVENTÓS

(Proses de bon seny)

EVA Y La ROSA

Abans de la culpa d'Adam les roses no tenien espines, segons Sant Ambrós.

La Rosa y Eva en la mateixa aurora
primera enlluhernadora,
sortiren de les mans del Criador;
sortiren per la porta de la vida,
dexant embadalida
la creació ab l'albada de l'amor.

¡Fresca y joliva mafinada aquella!
La llum era novella,
los astres començaven a florir;
estrenava la terra, tota nova,
sa esmeragdina roba,
lo firmament sa arcada de safir.

Eren noves la mar y les boscuries,
no apreses les canturies
del cèlich rossinyol no sentit may,
los serafins al cel li responien,
y anaven y venien
les músiques y càntichs per l'espai.

Quan la primera dòna y la primera
germana rosa-vera
se trobaren en mig del Paradís,
llur cor, pur y innocent, no conexia
la negra gelosia,
y llur salutació fou un somris.

La reyna de les flors està enjoyada
de gotes de rosada,
sos llavis virginals degoten mel;
tot just exida de les mans divines,
encara no té espines,
com lo cor d'Eva no té encara fel.

Eren les dues celestials y belles,
bessones y poncelles:
lo papalló no havia obrert son pit;
tenen sos cors tot son aroma encara,
tot son encís la cara,
tota sa albor serena l'esperit.

Sos llavis vermellosos s'acostaren,
y un bes se regaleren,
sa essencia barrejant y son perfum,
y llur rosada tinta purpurina
de poma camosina
qu'en lo tendrívol branquilló's presum.

Retragueren llavors llur poncellatge
del Cel ab lo llenguatge,
sos misteris y somnis y plahers;
tenen sempre que dirse tantes coses
les vergens y les roses,
ay! y aquells eren sos amors primers.

Desde'ls núvols los Angels que les veyen
cantaven y somreyen,
agi'ant dolçament ses ales d'or;
la perla de la mar deya a l'estrella:
—¡Quina gentil parella
l'única dona y la primera flor!—

Eva, ab ses mans matexes, amorosa
donava ayguà a la Rosa
y espuch a l'ufanía del roser,
y tenir-li semblava una germana
com ella sobirana
dels cors, de l'hermosura y del verger.

Un dia trist! Eva a sa amiga
ve a dirli que somriga,
puix tot plora y sospira al paradís;
ella es nua, mes ¡ay! sense ignocencia:
de l'arbre de la ciencia
lo fruit ha emmetzinat son cor felicit.

Plorant també la rosa desflorida,
li dona una punyida
que fa sagnar sos dits: —Tu t'has armat
per mi d'espines,— elia diu quexosa.
—Y tu,—rospon la Rosa,—
tu tens al cor l'espina del pecat.—

J. VERDAGUER.

La escuela y el progreso social

Hablemos de la instrucción pública y comencemos el artículo por donde se empieza siempre que de ella se trata. Esa pobre instrucción pública está muy mal y los gobiernos la ponen cada día peor con sus reformas; más valiera que no la tocasen.

¿Será ello verdad?

Me parece que sí; porque de muchas cosas y en muchas ocasiones «peor es menearlo».

Ocurre ahora preguntar; ¿por qué habían sido tan estériles o tan perjudiciales la inmensa mayoría de las reformas de los señores ministros de instrucción pública? Claro es que se pueden dar variadas respuestas, creo sin embargo, que hay una importantísima de la que se ha hablado muy poco.

Creo que hay un divorcio fundamental entre la enseñanza oficial y la enseñanza social. Yo creo que la escuela ha de preparar al hombre a cumplir con sus obligaciones so-

ciales y que la reforma que nuestra instrucción requiere, ha de tomar como base la reforma social que ha experimentado el mundo en estos últimos tiempos.

Este cambio, ha sido trascendental; hablemos sólo del más aparente, del cambio industrial, y comercial.

Comenzó hace un siglo escaso y es el más rápido, el más extenso, el más completo que han visto los siglos.

Ha cambiado el modo de vivir de los hombres; y es lógico y necesario que ese cambio repercuta en la educación e instrucción de los pueblos. Antes, el niño vivía con los tejedores, con los cardadores, con los hiladores y en vez de dar media vuelta a una llave para tener el cuarto lleno de luz, asistía a todo el proceso desde la matanza del carnero hasta la clasificación de las candelas. Compartía muchas acciones de la vida industrial o social y lo que no hacía veíalo hacer.

De ello resultaban hábitos de disciplina, espíritu corporativo, espíritu de observación, y de responsabilidad. Se convencía que había que hacer algo y que las cosas de la vida costaban trabajo y esfuerzo, valían dinero. Este trato íntimo y constante con la naturaleza, era altamente educativo y desarrollaba grandemente el ingenio y la lógica. El maquinismo y otras causas han acabado con estas fuentes de educación e instrucción. No me duelo de ello; duélo me de que no se tengan en cuenta en la escuela, y de que quieran educar a nuestros hijos como si aún tuvieran esas fuentes. Algo se ha querido remediar con las lecciones sobre objetos, pero ha sido tan poco!

No se pueden comparar estas lecciones repletas aún de verborismo, con aquellas que sin saberlo recibía antes el niño y que estaban tan repletas de enseñanza y que infundían en él casi inconcientemente, hábitos de obediencia, de respeto, de confianza en los mayores. Las modificaciones de la vida han de traer modificaciones en la escuela que es preparación a la vida.

Mientras se reforme la enseñanza sin atender a ello, por humoradas de pedagogos especulativos, o por caprichos más o menos políticos, las reformas serán estériles o desastrosas.

La modificación de los planes y métodos de enseñanza ha de ser producto del cambio de la situación social.

L. Fuente y Arce.

Cronico d'Inca

Día 19.—Oh!... Es Gallet encara existeix... Ara passa es Barbó petit cridant deseparadament per davant aquesta Redacció i insultant el germà proisme.

A noltros res mos fa, considerant que bram d'ase no puja al cel; però per la bona educació, pel bon pareixer d'una Ciutat que vol passar per culta, el Sr. Bal'le no hauria de permetre aquestes factories.

Día 20.—A la Casa consistorial se sortegen els quintos.

—Els balls de La Constancia i del Centre Instructiu estan a l'orde del dia. Mos divenen que hi van moltes desfrassades.

—A Sant Domingo comencen els exercicis espirituals per les Filles de Maria, que les dona el P. Salom, Jesuïta. Hi va molta gent.

Día 24.—Nostro mercat és deslluït per algunes brusques que fa. Hi ha moltes cols floris. El blat encara s'enfila més, s'en paguen a 5 drets sa cortera. El bessó està estacionat a les 95 pessetes el quintà.

—Preneu Tonsura i Ordes menors de mans del Bisbe de Leida l'il·lm. Sr. D. Josep Miralles, tres seminaristes d'Inca, N'Andreu Caimari, En Bartomeu Cantallops i En Jaume Sampol.

S'anhorabona a ells i ses families que ben contentes deven estar; ell això es estat pensat i fet.

Día 26.—S'està acabant una millora que se fa a la Carnaceria. Com saben nostros lectors, els vents passats arregussà i destruí el giny del sòfil. Ara l'han decantat de tot en comptes de vendre-lo a bon preu perquè és un dels materials que ha pujat amb el conflicte Europeu.

En son lloc han construïda una taulada de ciment armat posant per ànima una canyisada. Sembla que quedarà bona feina.

—Tota la setmana la iglesia de Sant Domingo s'és vista plena de gom en gom de filles de Maria que anaven aprofitar-se de les conferencies espirituals que tant de zel i unció religiosa los ha donades el Pare Salom. Es que hi ha gent per tot.

Demà é-hi haurà festa grossa a la Parroquia en honra dels Patrons de la Congregació, com a conclusió dels sants exercicis.

—Com és dissapte, tornàm sentir és Barbó petit que passant per aquí davant crida «Es Gallet amb Cap de Llantí». Si deiem a son pare, Es Barbó gros, que té un fill desvergonyat, diria que és mentida; que son fill es tant decent com ell, que no diu res que ell no ho haja escrit, i tots dos son tant decentes i catòlics com els qui van a missa.

I llevors divenen que tenim cultura... i tenim barbons, barbonetxos i barboniqueus. Sr. Bal'le, això no va.

VARIES

LA TELEFONIA DE MALLORCA

Cada dia creix més i més l'entusiasme an aquesta Ciutat per la telefonía, que ben prest s'inaugurarà oficialment, veient els seus hermosos resultats, la perfecció de sos aparells i la instal·lació magnífica que s'ha feta baix la intel·ligenta direcció de D. Manuel L. de Cegama, que s'ha destexinat perquè sortís una cosa ben feta. Té tanta força l'eco d'aquesta telefonía que per petit que's parli se sent de lo més be; i, segons ens divenen persones que saben la potencia i perfeccionament d'aquests aparells, que

la seva audició es capaç de sentir-se d'aquí a Madrid.

Per il·lustrar el públic en lo que deven fer els qui vulguin comunicar-se amb qual-sevol, anam a donar una explicació que, encara que no sia oficial, aquesta, si ve, no pot allunyar-se gaire del seu contingut.

L'abonat qui vulga comunicar-se cridarà la Central sense despenjar l'auditiu. (Entre nosaltres se li poria donar el nom de *Parlador* que's més bo de dir). An aqueix moment s'esperarà que toqui el timbre que serà senyal de contesta de la Central.

Llevors pendrà l'auditiu per demanar a la Central la comunicació que's desitja. (Per això es donaran uns cartells que contendrà els números dels abonats)

Al dir la Central que ja pot comunicar-se tornarà a penjar l'auditiu i cridarà l'abonat en qui's vulgui parlar, i quant li contesti, novament tornarà pendre l'auditiu o *parlador*.

Terminada la parla, l'abonat que haurà demanat conversa donarà un perei de voltes al manível, o sia a la maneta del timbre, per avisar a la Central haver acabada la conferència.

Convé no tocar l'aparell en temps de Tormenta.

Entre les planes d'aqueix número repartim un full-catàleg de les Obres completes de l'Il·lm. Sr. Dr. D. Josep Torras i Bages, el plorat de Vich, (a. c. s.) a on podran fer-se càrec, nostros lectors, amb sols el titol de les materies per ell tractades, de la gran Obra pastoral de Bisbe mort.

An aquesta Administració de *La Veu d'Inca* tenim existencies de la acurada edició que'n acaba de fer l'*Editorial Ibèrica* de Barcelona.

A la Casa Consistorial diumenge passat es verificà el sorteig dels moços que anguany entren en quintes, quina relació numèrica es la següent:

- 1 Jaume Seguí Figuerola.
- 2 Antoni Mafeu Figuerola.
- 3 Llorens Mafeu Mir.
- 4 Felix Martorell Genestra.
- 5 Joan Beltrán Llabrés.
- 6 Martí Carrió Vicens.
- 7 Joan Seguí Munar.
- 8 Francesc Figuerola Gual.
- 9 Martí Coll Beltrán.
- 10 Jaume Prats Llinás.
- 11 Mateu Llobera Mir.
- 12 Jaume Servera Coll.
- 13 Mateu Coli Llobera.
- 14 Joan Ripoll Vives.
- 15 Miquel Vidal Torres.
- 16 Bartomeu Martorell Figuerola.
- 17 Jaume Villalonga Llobera.
- 18 Jaume Gelabert Vicens.
- 19 Joan Magriña Roig.
- 20 Jaume Moragues Saurina.
- 21 Jordi Rosselló Mut.
- 22 Ramón Jaume Figuerola.
- 23 Miquel Soler Pujadas.
- 24 Jaume Sampol Antich.
- 25 Jaume Beltrán Estrany.
- 26 Josep Payeras Ferrer.

- 27 Bartomeu Horrach Seguí.
- 28 Guillerme Ferrer Coll.
- 29 Emili Pou Gonzalez Moro.
- 30 Miguel Seurina Seguí.
- 31 Sebastià Llabrés Alomar.
- 32 Miquel Triol Llompart.
- 33 Jusep Morey Coll.
- 34 Antoni Figuerola Figuerola.
- 35 Josep Bonnin Val.
- 36 Gregori Balaguer Alonso.
- 37 Damià Mas Coll.
- 38 Pere Joan Ramis Martorell.
- 39 Ramón Mas Cruzet.
- 40 Miquel Llompart Maura.
- 41 Miquel Matas Gual.
- 42 Bernat Mateu Ferer.
- 43 Rafael Garriga Ramis.
- 44 Pau Mir Llompart.
- 45 Francesc Pieras Seguí.
- 46 Bernat Noguera Coll.
- 47 Antoni Ramis Beltrán.
- 48 Juan Ramis Horrach.
- 49 Antoni Aloy Canterellas.
- 50 Miquel Fluxà Pujadas.
- 51 Juan Mulet Llinás.
- 52 Miguel Ferrer Llompart.
- 53 Miguel Perelló Sastre.
- 54 Juan Mir Sastre.
- 55 Juan Seguí Grau.
- 56 Miquel Quetglas Pieras.
- 57 Bartomeu Tortella Llompart.
- 58 Antoni Barceló Martí.
- 59 Antoni Corró Llinás.
- 60 Guillerme Seguí Ramis.
- 61 Llorens Amengual Figuerola.
- 62 Antoni Seguí Martorell.
- 63 Miquel Rayó Ferragut.
- 64 Bartomeu Figuerola Seurina.
- 65 Bernat Balle Paris.
- 66 Miquel Bonnin Aguiló.
- 67 Antem Llompart Pol.
- 68 Miquel Pujadas Truyol.
- 69 Andreu Paris Martorell.
- 70 Gregori Sorano.
- 71 Bernadí Mut Pol.
- 72 Joan Josep Perez Genard.
- 73 Bartomeu Martorell Martorell.
- 74 Joan Pujol Martorell.

¿Es V. artrítico y por lo tanta gotoso, reumático y sufre arenillas, mal de piedra ciática, cólicos nefríticos, neuralgias, etc., y no ha probado todavía la «Piperazina Dr. Crau»? ¿Porqué vacila si su resultado es positivo? Es el mejor disolvente del ácido úrico.

Dia 22 de febrer se presentà una proposició al Consistori de l'Ajuntament de Barcelona perque és declaràs idioma oficial la Llengua Catalana.

Després de brillants discursos votaren en favor de la llengua els regionalistes, els tradicionalistes els liberals i alguns nacionalistes en número de 27 vots en contra dels radicals que perderen la passada. Amen que les perdin totes.

MERCAT D'INCA

Preus que retgiren a nostro mercat

Bessó	a	95'00	el quintá
Blat	a	25'00	la cortera.
Xexa	a	25'00	id.
Sivada	a	10'00	id.
Id. forastera	a	09'00	id.
Ondi	a	11'50	id.
id. foraster	a	11'50	id.
Faves pera cuinar	a	30'00	id.
id. ordinarias	a	22'50	id.
id. per bestia	a	21'50	id.
Blat de les Indies	a	22'00	id.
Fasols	a	40'00	id.
Monjetes de confit	a	50'00	id.
Id. Blanques	a	45'00	id.
Siurons	a	40'00	id.
Garroves	a	7'00	

INICIACIÓN

Brevísimas notas sobre las materias de la enseñanza primaria por J. R. O. Maestro de la Escuela Nacional de S. Juan.

DEPÓSITO: Librería de la calle de la Murta, 5.—INCA.

SASTRERIA

—DE—

MANUEL PLAZA

VISTE BIEN Y BARATO

VERIFICA LAS PRUEBAS A LA HORA DE HACER EL ENCARGO

BONITA COLECCION DE

GÉNEROS PARA TRAJE Y ABRIGOS

Se liquidan calcetines,

corbatas, tirantes ligas.

Calle CADENA esquina a Plaza Sta. EULALIA

(ANTIGUA CONFITERIA ROSSELLÓ) PALMA

FOMENT SOCIAL

BOLLETÍ DEL CÍRCOL D'OBRRERS CATÓLICS.-INCA.

Caxa Rural "Obrers Catòlics,, Inca

Dia 30 de gener se reuniren els socis de la Caxa Rural del Círcol d'Obrers Catòlics en Junta general ordinari baix la presidència del President de la Junta de Inspecció.

A proposta del Consell d'Administració s'acordà que l'interés dels depòsits voluntaris fossin an els tres i mig per cent an les imposicions per un any.

El Caxé, D. Caietà Aguiló llegí'l moviment de Comptes de l'exercissi de 1915, el qual va esser aprovat per unanimitat.

A continuació publicam aquest moviment a on nostros consocis podran veure que, a pesar del mal any i les poques operacions que s'han fetes degut a la falta de caudals de les presents circumstancies, aixi-mateix dona un rendiment de 850'20 ptes.

MOVIMIENTO de las cuentas de esta Sociedad durante el ejercicio de 1915. (*)

Caja		Entrada	27'80	
Existencia en fin de 1914	522'62	Suma	134'80	
Entrada	81.506'58	Salida	28'50	
Suma	81.829'20	Existencia en fin de 1915.	106'50	106'50
Salida	81.505'77	Valores		
Existencia en fin de 1915.	523'45	Existencia en fin de 1915.	500	
Préstamos		Maquinaria y útiles		
Existencia en fin de 1914.	27.484	Saldo en fin de 1914.	1.200	
Admitidos	43.050	Amortización	50	
Suma	70.534	Saldo en fin de 1915.	1.150	1.150
Cancelados	40.059	Efectos vencidos		
Existencia en fin de 1915.	21.475	Saldo en fin de 1914.	175	
Préstamos hipotecarios		Entrada	225	
Existencia en fin de 1915.	11.600	Saldo en fin de 1915.	400	400
Préstamos pignoratícios		Depósitos voluntarios		
Existencia en fin de 1915.	100	Saldo en fin de 1914.	31.195	
Mobiliario		Admitidos	12.955	
Saldo en fin de 1914.	270	Suma	44.150	
Amortización	20	Cancelados	22.480	
Saldo en fin de 1915.	250	Saldo en fin de 1915.	21.670	21.670
Cuentas corrientes		Caja de ahorros		
Saldo en fin de 1914.	6.114'41	Saldo en fin de 1914.	12.261'05	
Reintegros	179'84	Imposiciones	14.729'68	
Suma	6.294'25	Suma	26.990'71	
Imposiciones	2.853'25	Reintegros	14.716'60	
Saldo en fin de 1915.	3.441	Saldo en fin de 1915.	12.274'11	12.274'11
Intereses de préstamos		Intereses de depósitos voluntarios		
Saldo en fin de 1915.	262'68	Saldo en fin de 1915.	742'76	
Intereses de préstamos hipotecarios		Capital		
Saldo en fin de 1915.	365'67	Saldo en fin de 1914.	4.698'66	
Intereses de préstamos pignoratícios		Suma el Pasivo.	39.385'53	
Saldo en fin de 1915.	2'95	» » Activo.	40.235'73	
Libretas		Beneficio del ejercicio de 1915.	850'20	
Existencia en fin de 1914.	64'50			
Salida	6			
Existencia en fin de 1915.	58'50			
Material de escritorio				
Existencia en fin de 1914.	107			

(*) Compost aquest balanç ens hem adonat que'l caixé mos donà les quartilles en castellà. En obsequi a la brevedat heu dexam fer, fent constar aquesta irregularitat bilingüe,

EXPECTACLES

Els exploradors que tenen el redòs en nostra Casa social projecten pel dijous Jarder una festa dramàtica dedicada a ses families i protectors.

Igualment, la Càtedra de declamació del Círcol, preparen una funció dramàtica pel darrer diumenge de Carnaval.

PER LA FESTA DE S. JOSEP.

Per obsequiar el Sant Patriarca, Espòs de Maria Verge, per la seva festa, el Círcol donarà una vel lada literaria, quin pograma encara no's pot preçisar. En ella es posarà safata (bandeja) en benefici dels fondos de la Societat.

Además, es repartiran llibretes d'estalvis amb una imposició, a atlots pobres que assistesquin a l'escola noturna del Círcol.

Aquestes llimosnes són procedents de la Redacció del linit setmanari Ca-Nostra, que les recauda per semblant intenció. Si alguna persona es sentís amb vocació per fer augmentar aquestes llibretes, amb molta satisfacció s'acceptaria donatius per ensenyar l'estalviament an el pobre.

MALALT

Fa una mesada que nostro estimat Consiliari, Mossen Sebastà Llabrés, està malalt, no havent celebrat del dia de la Candalaria. No vos deim res, bons consocis, si mos sentim orfes sense la seva direcció activa i si dessitjam que prest torni animar nostres dependencies en la seva presencia i caràcter emprendedor. Per bona sort ja comença a dexar el llit i és d'esperar que prest tornarà a la vida activa. Amen que sia aixi.

OBRES REBUDES

Primera edició Catalana del Catacisme de la Butla.

L'èxit alcançat en tota Espanya pel *Catacisme breu de la Butla de la Crevada* escrit pel Missioner català P. Postius, assegura la premsa que li faràn an els pobles de la nacionalitat catalana.

Res deim del fondo, a on en sabriedat, claretat i exactitut s'exposa tot lo que se deu sobre de la Butla i refà tota classe de dificultats. La elocució castiça del català que competja en aqueix hermós follet i la seva baratura de 10 cèntims, fa creure que entrarà en totes les cases i escoles, i en tots els centres cataquístics de Mallorca i Catalunya.

L'editor D. Estanislau Maestre, Mendizábal, 67, Madrid, ofereix grans rebaixes a les demanades en gròs.

Una de les il lucions més perjudicials del Camp catòlic-social és la de organitzar obres i més obres, abandonant la conquesta personal, directa i indirecta dels homos.

Tip. M. Durán.—Inca.

Inca 31 de Diciembre de 1915
El Cajero,
CAYETANO AGULÓ.